

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/24/2021
Identifikačné číslo spisu:	8316211116
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8316211116.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: L. M. M., bývajúci D. XX, C., právne zastúpeného: JUDr. Július Kvetán, advokát, Jasenovská 11, Humenné, proti žalovanému: Mesto Humenné, Kukorelliho 34, Humenné, o náhradu mzdy s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 7 Cpr 9/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 CoPr 3/2019 z 19. novembra 2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7 Cpr 9/2016-100 z 9. februára 2018 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady mzdy s príslušenstvom a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že mesto Humenné nebolo a ani v súčasnosti nie je právnym nástupcom bývalého Mestského národného výboru v Humennom, s ktorým mal žalobca uzatvorenú pracovnú zmluvu na funkciu riaditeľa Technických služieb mesta. Zdôraznil, že mesto Humenné sa na základe zákona ujalo svojej zriaďovateľskej funkcie a dňa 19. júna 1991 žalobcu odvolalo z funkcie riaditeľa Technických služieb mesta Humenné, následne dňa 24. júna 1991 podpísal žalobca s povereným riaditeľom Technických služieb mesta Humenné dohodu o zmene funkcie, a dňa 20. augusta 1991 dohodu o skončení pracovného pomeru. Súd prvej inštancie považoval za dôležité upriamiť pozornosť na tú skutočnosť, že predmetom sporu je tvrdenie žalobcu, že je zamestnancom mesta Humenné, a to na základe pracovnej zmluvy zo dňa 2. júla 1990. Okresný súd mal bez pochybností preukázané, že uvedený pracovný pomer vo funkcii riaditeľa Technických služieb bol ukončený dohodou zo dňa 19. augusta 1991, čo konštatovali vo svojich rozhodnutiach Okresný súd Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 759/1994 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 363/95, Okresný súd Humenné sp. zn. 16 C 592/99 zo dňa 7.6.1999 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 4 Co 496/99 zo dňa 24.1.2000. Za danej situácie súd prvej inštancie žalobu zamietol a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255

ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 4 CoPr 3/2019 z 19. novembra 2019 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil, ak uzavrel, že pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na ušlú mzdu s príslušenstvom bolo rozhodné ukončenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 19. augusta 1991 u zamestnávateľa Technické služby mesta Humenné k 20. augustu 1991. V tejto časti sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie. Dodal, že žalobca v spore nepreukázal a táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu ani sporná, že by k skončeniu pracovného pomeru u právnickej osoby Technické služby mesta Humenné nedošlo. Poznamenal, že súd prvej inštancie sa vyjadril aj k otázke právneho nástupníctva po zrušení bývalom Miestnom národnom výbore v Humennom, ktorý zriadil ako príspevkovú organizáciu Technické služby mesta Humenné.

2.2. Poukázal na to, že pokiaľ sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru, a to v konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod sp. zn. 10 C 759/94, v spore nebol úspešný, lebo rozsudkom č. k. 10 C 759/94-24 zo dňa 8. júna 1995 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 363/95-53 zo dňa 8. februára 1996 bolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí žaloby o určenie, že je neplatná dohoda o rozviazaní pracovného pomeru zo dňa 19. augusta 1991 a o určenie, že pracovný pomer trvá nepretržite od 18. júna 1990 s právoplatnosťou od 7. marca 1996.

2.3. K tvrdeniu žalobcu, že mu vznikol pracovný pomer konkludentne so žalovaným, odvolací súd uviedol, že žalobca ako strana sporu v sporovom konaní tieto ním tvrdené skutočnosti nepreukázala.

2.4. Ďalej uviedol, že žalobca nikdy nebol zamestnancom žalovaného, ktorý vznikol na základe zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a ktorý nie je právnym nástupcom bývalého Miestneho národného výboru v Humennom. Na žalovaného prešla len zakladateľská alebo zriaďovateľská funkcia v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obci (ďalej len „zákon č. 138/1991 Zb.“) s tým, že prechod zakladateľskej alebo zriaďovateľskej funkcie neznamena, že žalovaný sa stal právnym nástupcom príspevkovej organizácie, ktorú predtým zriadil bývalý národný výbor v príslušnej obci alebo meste, došlo len k zmene právneho subjektu so zriaďovateľskou alebo zakladateľskou funkciou.

2.5. Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku náležitého nevysporiadania sa so všetkými tvrdenými skutkovými tvrdeniami, pretože súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP, je jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné.

2.6. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného v odvolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), avšak odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo si ich neuplatnil, ani mu z obsahu nevyplývajú.

3. Žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v celom rozsahu dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP namietajúc jeho nezákonnosť a nesprávnosť. V dovolaní poukázal na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje s tým, že ide o vadu zmätočnosti, ktorá má za následok porušenie ústavných práv dovolateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Žalobca namietal, že súdy nižšej inštancie sa nevysporiadali so všetkými dôkazmi, namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné, keďže jeho odôvodnenie nie je presvedčivé a dôveryhodné. Taktiež namietal, že odvolací súd nevenoval pozornosť skutočnosti, že za žalovaného konali neoprávnené osoby. Na základe uvedeného bol žalobca presvedčený o dôvodnosti podaného dovolania, preto navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za vecne a formálne správny a zákonný, v ktorom sa krajský súd dostatočne a správne vysporiadal s odvolacími

námietkami žalobcu, svoje rozhodnutie logicky odôvodnil, správne právne vyhodnotil a v súlade so zákonom rozhodol. Mal za to, že žalobca odôvodnenie dovolania založil na osobnom presvedčení, že jedine jeho výklad zákona, ako aj zistených faktov je jediný správny. Navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol, resp. zamietol a napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolací súd skúmal existenciu dovolateľom uplatneného dovolacieho dôvodu, ktorým je tzv. vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamená len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

10. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu

treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

11. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil z § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl v nesprávnom procesnom postupe súdov nižšej inštancie, ktoré sa nevysporiadali so všetkými dôkazmi, ktoré doložil dovolateľ a žalovaný do súdneho spisu, čím dospeli k nesprávne zisteniu skutkového stavu a tým pádom aj k nesprávne právnemu posúdeniu veci. Dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné pre nepresvedčivosť a nedôveryhodnosť jeho odôvodnenia. Dovolateľ taktiež spochybnil správnosť postupu odvolacieho súdu, keď tento nevenoval pozornosť skutočnosti, že za žalovaného konali neoprávnené osoby.

12. Dovolací súd, v nadväznosti na námietku nesprávneho zistenia skutkového stavu, dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to rovnosť zbraní v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa aj rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

13. V súlade s touto judikatúrou ústavného súdu najvyšší súd ustálil svoju judikatúru (napr. rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo 100/2018, 5 Cdo 202/2018, 5 Cdo 138/2018) tak, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

14. V súvislosti s uvedenými dovolacími námietkami dovolateľa dovolací súd poukazuje na to, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súdom nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán (účastníkov) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania (strán sporu).

15. Podľa názoru odvolacieho súdu v súdnej veci neboli, v zmysle vyššie uvedených východísk, zistené vady v procese dokazovania a v procese vyhodnotenia dôkazov, ktoré by zakladali porušenie práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Dokazovaním bolo dostatočne preukázané, že žalobca nebol zamestnancom žalovaného, preto je jeho nárok na náhradu mzdy nedôvodný.

16. Dovolateľ ďalej v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nepreskúmateľnosť, resp. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadou zmätočnosti. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

18. Vo vzťahu ku konkrétnym námietkam dovolateľa uvedeným v intenciách § 420 písm. f/ CSP odvolací súd uvádza, že s týmito otázkami sa odvolací súd vysporiadal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd považoval za nedôvodné odvolacie námietky týkajúce sa nesprávnych skutkových zistení, vrátane nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti záveru súdu prvej inštancie o skončení pracovného pomeru žalobcu vo funkcii riaditeľa Technických služieb mesta Humenné, a to na základe dohody o skončení pracovného pomeru ku dňu 20. augusta 1991; podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal, že by k skončeniu pracovného pomeru nedošlo, pričom táto skutočnosť medzi stranami sporu nebola ani sporná; dodal, že súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s otázkou právneho nástupníctva po zrušení bývalom Miestnom národnom výbore v Humennom, ktorý zriadil Technické služby mesta Humenné (bývalý zamestnávateľ žalobcu, pozn. odvolacieho súdu) s tým záverom, že žalovaný nie je právnym nástupcom bývalého Miestneho národného výboru v Humennom, na žalovaného prešla len zriaďovateľská alebo zakladateľská funkcia v zmysle § 2 ods. 2 zákon č. 138/1991 Zb.; do pozornosti dal aj konanie vedené na Okresnom súde v Humennom pod sp. zn. 10 C 759/94, v ktorom došlo k zamietnutiu žaloby o určenie neplatnosti dohody o rozviazaní pracovného pomeru z 19. augusta 1991 a určenie, že pracovný pomer žalobcu trvá; zároveň uviedol dôvody, pre ktoré považoval tvrdenia žalobcu o konkludentnom vzniku pracovného pomeru so žalovaným za nepreukázané a dostatočným spôsobom uviedol, prečo vyhodnotil ako nedôvodnú námietku náležitého nevysporiadania sa so všetkými tvrdenými skutkovými tvrdeniami a vyjadreniami. Uvedené časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za adekvátne zdôvodnenie záverov o nedôvodnosti uplatneného nároku na náhradu mzdy.

19. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01.07.2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

20. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí (zakotvené aj v § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP) spĺňa, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitráry (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

21. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobcu.

22. Námetka dovolateľa, že sa odvolací súd vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že za žalovaného konali neoprávnené osoby a na ich právne úkony je nutné nazeráť, akoby ani neboli urobené, je podľa dovolacieho súdu bez právnej relevancie, keďže súdy nižšej inštancie dospeli v posudzovanej veci k záveru, že žalobca v konaní o nároku na náhradu mzdy nepreukázal svoje tvrdenia o existencii pracovného pomeru so žalovaným predložením, resp. označením dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností, pričom k neuneseniu dôkazného bremena došlo bez pričinenia žalovaného, bez ohľadu na jeho vyjadrenia a tvrdenia v konaní.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd ustálil, že dovolateľ neopodstatnene namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP. Preto dospel dovolací súd k záveru, že konanie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP postihnuté nebolo. S poukazom na to, že v prejednávanom prípade prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia

odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania do úvahy neprichádza, najvyšší súd dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

24. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. V dovolacom konaní ale žalovanému reálne nijaké trovy konania nevznikli, preto mu dovolací súd nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 453 ods. 1 CSP).

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.